

Quermany Petit

Text i foto > **RAFEL CASAS**, editor i escriptor

És un pujol. Crec que aquesta seria la definició més correcta. Té un germà més alt i costerut que els locals anomenen «Gros», però és de l'anàleg més humil (en aparença) de qui us vull parlar: Quermany Petit.

Durant anys, aquell «turonet cobert de pins» només era un tros del paisatge que travessava i deixava enrere en els meus desplaçaments entre Torroella de Montgrí i Palamós, poble d'acollida i poble de naixença, respectivament. La veritat, però, se'm va revelar temps després sota la influència d'una coneixença femenina autòctona de record agradable, i en vaig quedar meravellat i ena-

morat per sempre més, encara que, malauradament, no de la seva descobridora femellenca, coses de la vida. Des d'aleshores, en soc un admirador absolut, i no passa gaire temps sense que senti la necessitat d'enfilars els seus pendents, marcats de trajectes antics, per alçar-me per damunt de la plana empordanesa (aquí el nostre inefable Josep Pla segur que trobaria els adjectius encertats per descriure l'entorn. No en soc fan).

Quermany Petit (alguns ho pronuncien «Cremany») desprèn aquella mena d'atemporalitat que tenen certs paratges naturals amarats d'històries antigues i contes explicats a la vora del foc. Tot i que és a tocar d'una

de les vies principals que travessen l'Empordà de sud a nord (o de nord a sud, depèn des d'on mireu), el seu cim sembla embolcallat per una bombolla dimensional, on tot queda llunyà, malgrat que, allà baix, s'alça el poble de Pals i, una mica més enllà, Torroella de Montgrí sembla voler enfilar-se pels reliscosos vessants de la serralada que li presta cognom. Allà, asseguts al damunt de la pedra calenta, marcada de cicatrius pels antics picapedrers, podem imaginar com devia ser aquell paisatge que, l'endemà d'una tramuntanada, enrampa els ulls. Imagines els aiguamolls, que per alguna cosa la contrada du el nom de Pals, ja que *palus*, en època romana, servia per designar una zona envoltada d'aigua (disculpeu-me els entesos). Imaginem, deia, un petit llogarret iber; més tard, romà. Podem contemplar el proper Montgrí, encara sense l'anell que el bisbe difunt du a la mà, al damunt del seu estómac. Podem,

fins i tot, albirar els vaixells remuntant el Ter, fins a l'*oppidum* del puig de Sant Andreu, a l'actual Ullastret, i els navegants fenicis desembarcant a la platja per intercanviar béns amb els habitants del poblat de la Fornollera, suposada Cypsela, ara enterrada i oblidada. I quan el sol comença a amagar-se rere la serralada de les Gavarres i els enganyapastors ens avisen que allà no se'ns hi ha perdut res, amb el seu gargallejar estrany i sobrenatural, també podem imaginar les bruixes, ballant en honor a Gaia, amagades de la ignorància medieval. I malgrat que, tornant al segle XXI, a l'estiu us arribarà el bum-bum de la música que s'escampa des del càmping que l'assetja pel sud i el brogit que s'enlaira de la propera carretera que l'envolta per l'oest, val la pena asseure's al cim de Quermany Petit, mirar el cel, i contemplar com sant Llorenç plora la pèrdua de la innocència d'aquest homínid tan absurd.